

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ἜΤΟΣ πρῶτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοήντα τέσσαρα
Μία νά ταιριάζῃ βρῆκα λέξι : ΚΑΙΣΑΡΑ

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν εβδομάδα—μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα —κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι —γιατὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς—δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλέως δὲν μᾶς μέλει.

Δεκάτη Νοεμβρίου
καὶ φόνου τοῦ Λαυρίου.

Νούμερο σαράντα δύο
καὶ βοή 'στὸ Ὑπουργεῖο.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Καὶ τέλος πάντων ἐπιασαν καὶ τοὺς Λοιδωρικιώταις...
καὶ ἔρεϊς δὲν φοροῦσανε, βρὲ Περικλῆ, καπόταις,
φοροῦσαν εὐρωπαϊκὰ σουρτοῦκα καὶ γελέκα,
καὶ ἐβαστοῦς ἐπάνω του καθένας ἀπὸ δέκα.
- Π.—Πάλι μοῦ τὰ παρεξηγεῖς καὶ μοῦ τ' ἀνακατεύεις,
μὰ ἔτσι πάντα, Φασουλῆ, θὲ νὰ μὲ χοροῖδεύης;
- Φ.—Σοῦ λέω πῶς τοὺς ἐπιασαν κοντὰ στὸ Λοιδωρικί...
κι' ὅταν τὸ συλλογίζωμαι, μὲ πιάνει τέτοια φοίχη,
ποῦ μοῦρχεται, βρὲ Περικλῆ, νὰ γίνω Καρμανιόλα,
καὶ τὰ κεφάλια τους μὲ μιὰ νὰ πετοσκοφῶ ὅλα.
- Π.—Μὰ τέλος πάντων δὲν μοῦ λές, βρὲ ἀδελφέ, τί τρέχει;
- Φ.—Μωρὲ μὲ σένα, Περικλῆ, κανένας δὲν ἀντέχει.
Μὰ πῶς; δὲν ξμαθες ἐσὺ τὴν φοβερὴ ληστεία,
τὸν φόνο καὶ τοὺς σκοτωμούς, πτώματα τ' ὅλον τρία,
τὸν Νάτσο τὸν περὶφανο, τῆς ἑκατὸ χιλιάδες,
τὸ ἄλογο, τὴν ἄμαξα, τοὺς ἔξη γαλατάδες,
τὸν Μένση, τοὺς ἀνακριτὰς, τὸν ἄτιμο Παγίδα,
τὸν Βαρελίδη, τὸν Κωστή, τὸν ἐντιμο Καρῦδα,

τὸν Λέκα τὸν διοικητῆ, τὸν κύριον Κυτσίκη,
(ἔρεϊς πολὺν θέλω νὰ σοῦ πῶ; αὐτὸν τὸν πρωτοδίκη),
τὸν Σμίλια, τὸν τηλέγραφο, τὸν φοβερὸ Κοτρώνη,
τὸν Κοσσονάκο, τὸν Μερτροῦδ, τὸν Φὼν Κολοκοτρώνη,
καὶ τὸν Μπαλταδωρόπουλο, αὐτὸν τὸν ἠωματάρχη,
ποῦ τέτοιος χωροφύλακας 'ς τὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει,
τὸν ἑπαρχο τῆς Ἀμφισσας Ἀνδρουτσαν Ὀδυσσεά,
τὸν δήμαρχον, τὸν ὑπουργὸν καὶ τὸν εἰσαγγελεά,
καὶ γιὰ νὰ μὴ πολυλογῶ ἐκεῖνον τὸν Τζαφέρη,
τὸν ἀστυνόμον Πειραιῶς, καθὼς καὶ τὸν Ἀλφειόη;

Π.—Λοιπὸν γιὰ διηγῆσαι μοῦ πῶς ἔγινε τὸ πρᾶγμα.

Φ.—Μόλις τὸν φόνο ἀκουσαν σηκώνετ' ἕνα τάγμα,
σηκώθηκε καὶ δεύτερο, σηκώθηκε καὶ τρίτο...

Π.—Μωρὲ μ' αὐτὰ τὰ τάγματα, μὰ τὴ ζωὴ μου, φοίττω!

Φ.—Στάσου νάκουσής, Περικλῆ, νὰ κάνης λίγο χάσι...

Τὸ κάθε τάγμα ἄρχισε νὰ προελαβεῖ.

Οἱ μὲν εἰς τὰ ἐνδότερα πηγαίνοντε τοῦ δρόμου,

οἱ δὲ 'στὰ ποῖο ἐνδότερα βαδίζουν μετὰ τρόμου.

ψάχνουν ἐδῶ, ψάχνουν ἐκεῖ, ψάχνουν καὶ παραπέρα,

πολιορκοῦν τὴν θάλασσα, πολιορκοῦν τὴν ἕρση.

στελλοῦνε καὶ τὸν «Ὀλύμπο», στελλοῦνε καὶ τὴν

«Κίσσα».

κι' ἔτσι τὸ πρᾶγμα πηγαίνει μυχὸν μου 'στὰ Πατήσια!

Καὶ νὰ δῶ χωροφύλακες εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους!

στέκονται, ἀφουγκράζονται, ἀκοῦνε δύο κτύπους,

«Τίς εἶ;» φωνάζουν ἄγρια «Ρόσης» αὐτὸς φωνάζει,

τὸν πιάνει ἕνας ἀπ' αὐτοὺς καὶ τρεῖς τοῦ κατεβάσει.

Κερνᾷ ὁ «Ρόσης» πίνουσε καὶ τοῦ τῆς βοέχουν πάλι,

κερνᾷ ὁ «Ρόσης» ἄλλη μιὰ κι' ἀρχίζει ν' ἀμφιβάλλη.

Καὶ τέλος πάντων, φίλε μου, τὸν ἀφησαν νὰ φύγῃ.

Καὶ τὸρ' ἄς ἐπανέλθωμεν 'στὸ ἄλλο τὸ κυνήγι.

Π.—Βρὲ Φασουλῆ, γιὰ ἄφησε αὐτοὺς τοὺς χωρατᾶδες,

καὶ πὲς μοῦ τί ἀπέγιναν οἱ φοβεροὶ φονιάδες;

Φ.—Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ μπόγηνδες μαζί με τὸν Παγίδα κοντὰ εἰς τὴν Καμάριζα ἐστήσανε παγίδα.
 Π.—Καὶ ἡ Καμάριζα αὐτὴ, βρὲ Φασουλῆ, ποῦ πέφτει;
 Φ.—Ἐκεῖ κοντὰ ποῦ ἐπίασαν τὸν ἄτιμο τὸν κλέφτη.
 Παραμονεύουν κι' οἱ ἐπτά καὶ τσιμουδιὰ δὲν βγάζουν, μόνον κατὰ τὸ Λαύριον συχνὰ πυκνὰ κυττάζουν, ὅταν τ' ἀμᾶξι ξεαφνὰ ἀπὸ μακριὰ ἐφάνη....
 ἀμέσως ἕνα σφύριγμα ἀκούεται τσοπάνη.
 Ὅρμουν ξεαίφνης κι' οἱ ἐπτά, πυροβολεῖ ὁ Νάτσος, ἀλλὰ εὐθὺς τοῦ ἔρχεται ὅτ' ἀμῶντα ἕνας μπάτσος, πυροβολεῖ καὶ δευτερόν σάν ἀξιο παλληκάρι...
 καταραμένη ἡ στιγμή! κανένα νὰ μὴν πάρῃ!
 καὶ οἱ φρονιάδες μονομιᾶς πυροβολοῦνε ὅλοι, καὶ τρώει τρεῖς λεβέντηδες τὸ ἄτιμό τους βόλι.
 Τὶ κρίμα νάχουν ἄρματα ἀκόμα κι' οἱ προδόται!

Π.—Καὶ εἶναι ὅλοι, Φασουλῆ, αὐτοὶ Λοιδωρικιώταις;
 Φ.—Ὁ κόσμος τῶχει τοῦμπανο καὶ σύ, βρὲ, δὲν τὸ ξέρεις; Λοιδωρικιώταις ὅλοι τους, ἀκόμα κι' ὁ Τζαφέρης.
 Ὅρμουν λοιπὸν καὶ οἱ ἐπτά, τραβοῦνε τὰ μαχαίρια, τοὺς δένουν τὰ ποδάκια των, τοὺς δένουν καὶ τὰ χεῖρα.
 Καθὼς δὲ ὅταν ἀετὸς πετᾷ εἰς τοὺς αἰθέρας, καὶ ἀπὸ κάτω κυνηγοὶ ἐπτά τοῦ δίχουν σφαίρας, κι' ἐκεῖνος φεύγει, Περικλῆ, καὶ προσοχὴ δὲν δίνει, καὶ κάπου-κάπου ἕνα κ' ὁ σπαρακτικὸν ἀφίνει, ἔτσι κι' ἐκεῖνοι ἔπесαν ἐπάνω τῶν θυμάτων, κι' ἐλήστευσαν καὶ ἐγδυσαν εὐθὺς τὰ πτώματά των ψάχνουν παντοῦ καὶ οἱ ἐπτά με μᾶτι διηρασμένο. καὶ μοναχὰ τὸ ἄλογο κυττοῦσε ματωμένο.
 Καὶ τέλος πάντων ἄρπαξαν τῆς ἐκατὸ χιλιάδες, καὶ δῶθε πάνε, Περικλῆ, καὶ κλέφτες καὶ παραδες.
 Π.—Ψυχὴ μου νὰ τῆς εἶχα γό!
 Φ.—

Σώπα, βρὲ Περικλῆ μου, καὶ μόνον ἂν τὸ φαντασθῶ σπαράζει ἡ ψυχὴ μου.
 Π.—Λοιπὸν;
 Φ.—Λοιπὸν ἐτρέχανε τὰ τάγματα δρομαίως, καὶ ἀπ' ἐδῶ τηλεγραφοῦν εὐθὺς τοῦ Ὀδυσσεύς, καὶ τὸν Μπαλταδωρόπουλο αὐτὸς τὸ ἀναγγέλλει, καὶ ὁ Μπαλταδωρόπουλος μιὰ διμοιρία στέλλει, κι' ἡ διμοιρία ὅστερα τὸ δρόμο τῆς τσακόνει τοὺς ἄνω δαδὸ ὀπλαρχηγούς, Παγίδα καὶ Κοτρώνη.
 Ἄλλ' ἐν αὐτῷ τῷ μεταξὺ ὁ κόσμος ἐδῶ πέρα ἐσυζητοῦσε, Περικλῆ, καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα, κι' ἐννοιοῦθε μὲς τὰ στήθια τοῦ πολὺ μεγάλη λύπη, κι' ἐπρόσμενε κάθε στιγμή με τόσο καρδιοκτύπι νὰ μάθῃ καμμιά σύλληψι διὰ τοῦ τηλεγράφου, καθὼς προσμένουν τὸν Χριστὸ νὰ ἔβγῃ ἐκ τοῦ τάφου.
 Π.—Μὰ δὲν μοῦ εἶπες τίποτα γιὰ 'κεῖνον τὸν Τζαφέρη.
 Φ.—Τὶ νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περικλῆ! θαρρῶ πὼς δὲν συμφέρε. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ βροῖσκονται ἀβάφτιστοι κλητήρες, ποῦ νὰ τοὺς ἀγοράζουν με δαδὸ δραχμῶν μπακιρῆς; Ἀκοῦς ἐκεῖ ἀσφάλεια, ἀκοῦς ἀστυνομία, νὰ κλέβουν τὴν Καμάριζα ὀλόκληρη ταμεῖα; Τὸν Κοσσονάκο μοναχὰ λυποῦμαι κατὰ βάθος, γιὰτὶ σ' ἐκεῖνον πάντοτε ξεσπάει κάθε λάθος, ἐνῷ αὐτὸς τὸ χρέος τοῦ πολὺ καλὰ τὸ κάνει, ἀλλὰ μὲς στὸ 'Ρωμαῖκο καὶ ὁ Φουσσὲ τὰ χάνει.
 Π.—Ποιὸς εἶναι πάλι ὁ Φουσσὲ;
 Οὔτε αὐτὸν δὲν ξέρεις; Αὐτὸς εἶναι πασίγνωστος καθὼς κι' ὁ Ἰαβέρης, ὑπαστυνόμος ἐξοχος Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας, κι' ἐπαίξε ρόλο δυνατὸ εἰς τὰς ἀνωμαλίας... Ἀλήθεια ξέρεις, Περικλῆ... θὰ δώσουν καὶ βραβεῖο 'ς ἐκεῖνους ὅπου ἐπίασαν τοὺς ἀνωτέρω δύο.

Π.—Καὶ πόσο θὰ τοὺς δώσουν;
 Φ.—Δέκα σωσταῖς χιλιάδες, μὰ θὰ τὸ δέξουν στὸν κουφὸ, θαρρῶ, οἱ μασκαράδες.
 Π.—Καὶ ποῖος τῆς ἐπρόκηρυξε;
 Φ.—Ἐκεῖνος ὁ Σερπιέρης, καὶ τὶ κουμάσι εἶν' αὐτὸς βεβαίως θὰ τὸν ξέρῃς.
 Π.—Καὶ ποῖος νομίζεις, Φασουλῆ, πὼς πρέπει νὰ τὸ πάρῃ;
 Φ.—Νά, ὁ Μπαλταδωρόπουλος, τὸ πρῶτο παλληκάρι.
 Π.—Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐγὼ φρονῶ.
 Φ.—Ἐγὼ δ' ὠματάρχης.
 Π.—Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐγὼ φρονῶ πὼς κάνει γιὰ Νομάρχης.
 Φ.—Καὶ ὁ Μπαλταδωρόπουλος λοιπὸν Συνταγματάρχης.
 Π.—Ὁ Ὀδυσσεὺς βρὲ γαῖδαρε, κάνει γιὰ Τμηματάρχης.
 Φ.—Καὶ ὁ Μπαλταδωρόπουλος, βρὲ μασκαρά, Αὐλάρχης.
 Π.—Κι' ὁ Ὀδυσσεὺς, βρὲ τενεκέ, ἀξίζει γιὰ Τοπάρχης.
 Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐννοεῖς τὰ περὶ Ὀδυσσεύς, ὅρσε δαδὸ τρεῖς καὶ πῆγαινε 'στὴν Ἀμφισσα δρομαίως.

Λογοδοσία γιὰ μιὰ πρεσβεία.

Τώρα ὅπου ἀπὸ πρέσβους τῆς Μαδρίτης παρητήθη, τώρα ὅπου τὸ κεφάλι δὲν φορῶ τὸ τρικαντό, τώρα ποῦ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν ἀπρηνήθη, τώρα ὅπου χάφτω μυῖγαις καὶ τὴν τσέπη μου βροντῶ, θὰ ἐκθέσω ἐν συντόμῳ τὶ ὡς πρέσβους τῶν Ἑλλήνων ἐκατόρθωσα νὰ κάμω εἰς τὴν γῆν τῶν μαυρολίνων.

Καὶ ἐν πρώτοις μόλις πῆγα εἰς τὴν πόλιν τῆς Μαδρίτης ἐπροσπάθησα μετόχους νὰ εὐρῶ 'ς τὴν Κωπαῖδα, πλὴν ἐννόησαν κι' ἐκεῖνοι ὅτι ἡμῶν μεσίτης καὶ δὲν ἤρρα οὔτε ἕνα 'στῶν Κιχῶτων τὴν πατρίδα. Ἐπροσπάθησα νὰ γίνῃ κι' ἀμπολοῖων ἐταιρία, μὰ δὲν μ' ἀκούσε κανένας κι' ἔτσι ἔμεινα 'ς τὰ κρύα.

Ἐπροσπάθησα προσέτι κι' ἕνα δάνειο νὰ κάμω, νὰ τοκίσω τὸν παρὰ μου ἐκατὸ τὰ ἐκατό, με σκοπὸν τοὺς ὑπάρχους τοῦ Ἀλφόνσου νὰ συνδράμω, πλὴν κατὰ κακὴν τῶν τύχην δὲν ἐπέτυχε κι' αὐτό. Ἐτσι ἔμεν' ὁ παρὰς μου δίχως τόκο 'ς τὸ πονγγί μου καὶ χωρὶς κανένα κέρδος ἐπερνοῦσε ἡ ζωὴ μου.

Ἐπροσπάθησα νὰ εὐρῶ καμμιά λίμνη νὰ ξηράνω, πλὴν καμμιά δὲν εὐρέθη εἰς τῶν Ἰσπανῶν τὸν τόπον, μίαν μοναχὰ εὐρήκα 'ς ἕνα ὕψωμα ἐπάνω, μὰ πολὺ νερὸ δὲν εἶχε καὶ δὲν ἄξιζε τὸν κόπον. Τέλος πάντων, κύριοί μου, ὅλα τὰ εὐρήκα σκοῦρα καὶ 'ς τὴν πόλιν τῆς Μαδρίτης καὶ εἰς τὴν Ἐστραμαδοῦρα.

Ταῦτα εἶναι ἐν συντόμῳ ὅσα ἔκαμα καὶ εἶδα εἰς τὴν γῆν τῶν ταυρομάχων γιὰ τὴν δόξαν τῶν Ἑλλήνων, κι' ἐπὶ τέλος παρητήθη με τὴν μόνην μου ἐλπίδα, ὅτι πρέσβυν ὁ Τρικούτης θὰ με στείλῃ 'ς τὸ Λονδίον. Κι' ἂν καὶ μέσα εἰς τὴν Λόντρα κόλλο δυνατὸ δὲν κάνω, στὴν καμποῦρα σας καὶ πάλι μιὰ χαρὰ θὰ ξεθιμάνω.

Λόγος Καλλιγᾶ καλαμπουραγᾶ.

Ἐν πρώτοις πρὶν τὴν ἔδραν μου ὡς Πρόεδρος σιμῶσω καὶ καθὼς με βλέπετε μικρόν, σπιθαμιαῖον, ὀφείλω μιὰ ἐξηγήσιν 'στοὺς βουλευτὰς νὰ δώσω εἰς ζήτημα προσωπικόν, ἀλλὰ πολὺ σπουδαῖον διότι τὰ προσωπικά νὰ ἐξοφλῶ μ' ἀρέσει καὶ εὐχαρίστως δέχομαι ὅποια μοῦ δώσουν θέσι.

Σὲ κάποιον φύλλο τοῦ 'Ρωμύ οὐ μοῦ φαίνεται ὅτ' εἶδα πὼς 'στὰ νευρόσπαστα κι' ἐγὼ τοῦ Χόλδεν εἶχα μέρος, καὶ πρὶν ὁ Ἀμερικανὸς ἀφήσῃ τὴν πατρίδα, φρόντισα νὰ με δεχθῇ 'στὸν θάσσαν ἐγκαίρως. Ἀλλὰ δὲν ἠκολούθησα τὸν Χόλδεν, προτιμήσας ἀντὶ με τὰ νευρόσπαστα νὰ βροῖσκωμαι μαζί σας.

Καὶ τώρα σὰς εὐγνωμονῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας, διότι με ἐκλέξατε ὡς πρόεδρον καὶ πάλιν, ἐλπίζω δὲ εἰς τῆς Βουλῆς τὰς νέας συνεδρίας νὰ ἴδω τὴν περυσινήν καὶ φέτος παραζάλην. Ὅτις συζητήσεις νὰ βροντοῦν φωναῖς, βροισαῖς, μπαστούνια, σφύριγμα, ἀλλαγαμοὶ, ζητωκραυγαί, κουνούνια.

Τὸν λόγον 'στὸν καθένα σας ἐλεύθερα θὰ δίνω καὶ θὰ προστάζω ἐνταῦθα νὰ γίνεταί σιγῇ... τὸν Στεφανίδην ξεαφνὰ νὰ σιωπᾷ θ' ἀφίνω καὶ τὸν Σκουλοῦδην πάντοτε νὰ δευτερολογῇ. Κι' ὅταν κανένας ἀπὸ σὰς στρουφήν μοῦ δείξῃ μοῦρη, θὰ τὸν τελειῶνω μονομιᾶς με ἕνα καλαμπούρι.

Τὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς θὰ ἦναι ἀνοιγμένα καὶ θὰ ὁρμῶν ἐντὸς αὐτῶν κλητήρες μετὰ φίλων, θὰ δίδω ἐκατὸν δραχμὰς τῶν μῆνα 'στὸν καθένα καὶ 'στὸ κοντύλι θὰ περνοῦν κι' αὐτοὶ τῶν ὑπαλλήλων. Κι' ὅταν ἀκούω θάρρος μετὰ φωνῶν ἀγροῶν, θὰ διατάττω κέναν εὐθὺς τῶν θεωρεῖων.

Κατὰ τὴν Σύνοδον αὐτὴν ἐπέρροτε σπουδαῖαν νόμοι καὶ νομοσχέδια πολλὰ θὰ εἰσαχθῶσι, καθεὶς θ' ἀκούῃ σοβαρῶς τοῦ ἄλλου τὴν ἰδέαν, ἀλλ' εἰμποροῦν καὶ κάποτε νὰ ξελοκοπηθῶσι. Ἐλπίζω εἰς τὴν σύμπραξιν ἐν γένει τῶν πατέρων, ἀλλὰ κι' εἰς τὴν ἀντίπραξιν τῶν φίλων ἡμετέρων.

Ἡ τετάρτη σελὶς πρακτικῆς τῆς Βουλῆς.

Συνεδρίασις δευτέρα Ὁ Στεφανίδου προεδρεία,
καὶ γεμῆματα ὡς ἄπάνω τῆς Βουλῆς τὰ θεωρεῖα.

Δύο μετὰ μεσημβρίαν, βουλευτὰ καὶ στρατιῶται καὶ κλητῆρες καὶ πολῖται ὡς καὶ ἄλλοι πατριῶται. Ἄλλοι μὲν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἄλλοι δὲ ὅτ' αὖτε θεωρεῖα, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ καμπόσοι, κ' ἔτσι γίνετ' ἀπαρτία. Τοῦ προσωρινοῦ Προέδρου ἡ φωνὴ πολλοὺς ξαφνίζει, τίγχι τάγχα τὸ κουδοῦνι, συνεδρίασις ἀρχίζει. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ.—Κύριοί μου, πρὶν εἰς ἄλλο τι προβῶμεν καλὸν εἶναι δι' ἐν πρᾶγμα σοβαρὸν νὰ συσκεφθῶμεν. Κατ' αὐτὰς μοῦ εἶχαν στείλῃ σπανακόπητα καμπόση, ἀλλὰ ἕνας μαῦρος γάτος φαίνεται πῶς τῷχε νοιώση, καὶ τῆς δόχτηκε ὁ φίλος καὶ δὲν ἄφησε κομματί. Δὲν μᾶς φθάνουν τόσα ἄλλα, μᾶς ἐρρίχτηκαν κ' οἱ γάτοι! Μὰ κ' ἐγὼ καιρὸ δὲν χάνω καὶ ἄπάνω ὡς τὸ θυμὸ μου. τὸν κρεμῶ τὸν τζαναμπέτη ἀπὸ τὸ παράθυρό μου. Νὰ σημειωθῇ καὶ τοῦτο εἰς τὰ πρακτικὰ ταχέως. (Δύο τρεῖς θεωρεῖα τὸν χειροκροτοῦν ραγδαίως.) Μετὰ τὸ λεχθὲν ἀφίνει καὶ ὁ Νικολῆς τὸ βῆμα, καὶ ἡ ἐκλογὴ ἀρχίζει τοῦ Προέδρου παραχοῖμα. Ἀλλὰ νά! καὶ ὁ Δεμάθας... κάποιον φαίνεται πῶς θέλει, καὶ φιλιὰ ὁ Στεφανίδης μὲ τὸ χέρι του τοῦ στέλλει. Μὰ κ' ὁ βουλευτὴς τῆς Μέσης ἐν μεγάλῃ συγκινήσει σκέπτεται τὸν ἐαυτὸν του καταμόνας νὰ ψηφίσῃ. Βάζουν τὸ λοιπὸν τῆς κάλπαις καὶ οἱ τρεῖς τῶν τὴν ἀράδα καὶ ἡ ἐκλογὴ ἀρχίζει μὲ μεγάλη γοηγοράδα. Τραβοῦν μία, καὶ ἡ πρώτη κάτασπρη τυχαίνει ψήφος, καὶ ἀπὸ τὰ θεωρεῖα μερικοὶ φωνάζουν «τζί φος!» Τραβοῦν δύο, τραβοῦν πέντε, εἴκοσι κ' ἑκατὸν ἔξη, καὶ ὁ Καλλιγᾶς τῆς πέρνει καὶ φωνάζοντε «Ας φέξῃ» καὶ ἀρχίζουν οἱ κλητῆρες καὶ καμπόσοι ἄλλοι ζήτω κ' ὁ Δομβάρδος νὰ τοὺς γνέφῃ μὲ τὸν κλασικὸ του μῦτο. Τραβοῦν πάλι πέντε, δέκα, εἴκοσι κ' ἑξήντα πέντε, καὶ ἠκουσθησαν ὡς τὰ πάλκα «Σέντε, μέντε, κοὺν- [τ ο υ σ έ ν τ ε.]»

καὶ ἀρχίσανε κ' ἐκεῖνοι νὰ φωνάζουν «Ζήτ' ὁ Σπῆλιος», «πῶς δὲν μοῦσκασες» καμπόσοι, καὶ καμπόσοι πάλι «Ἡλῖος!» Ὅμως βγαίνουν κ' ἔξη ἄσπραι καὶ μὲ ὄνομα κανένα, μὰ δὲν παύουνε ἀκόμη νὰ φωνάζουν ὁλοένα. Τέλος πάντων μία ψήφος εἰς τὴν κάλπη ἀπομένει... ὁ δὲ τὴν ἔχουν κ' ἐπὶ τέλος ἔξω βγαίνει. Τὴν ἀνοίγουν καὶ διαβάζουν ἕνα ὄνομα «Σταμούλης», καὶ ζητωκραυγάζουν ὅλοι, καὶ ἐλευθεροὶ καὶ δούλοι. Τότε πιά καὶ ὁ Σταμπούλης δάκρυα θριάμβου χύνει, καὶ ὁ Μπέης ἀπὸ πίσω δύο τρεῖς σβερχαῖς τοῦ δίνει. Ἀλλὰ μὲ Ὁμήρου στίχους φώναξε κ' ὁ Στεφανίδης: «Ἡμεῖς δὲ γ' ἡμεῖς ποὶ ἡμεῖς, Πρόεδρος ὁ Μοναρχίδης»

Διάφορα κοινωνικὰ παραπολὺ σημαντικὰ.

— Ἐλένη Καρκαμούντζενα καὶ Δρίτσας οἰνοπώλης ξυλοκοπήθηκαν προχθὲς καὶ ἐταράχθ' ἡ πόλις.
— Ἐξ Ἑσπερίας ἔφθασεν ὁ κύριος Φιλήμων μετὰ τοῦ δίσκου τοῦ χρυσοῦ κ' ὀλίγων παρασήμων.
— Ὁ Δήμιτσας μᾶς ἀπειλεῖ ὅτι θὰ γράψῃ κ' ἄλλα.
— Παρατηροῦνται βουλευτῶν τρεχάματα μεγάλα.

— Βροχὴ ὁαгдаία συνεχῶς τὴν πόλιν μας μαστίζει.
— Ὁ Σᾶς Μαῖνιγκεν παντοῦ παρασῆμα σκορπίζει.
— Εἰς τὴν Βουλὴν ὡς πρόεδρος ὁ Καλλιγᾶς ἐβγήκε,
— Ὁ Καββαδίας τίποτε ἀρχαῖον δὲν εὗρε.
— Αὔριον βράδυ μουσικὴν θὰ ἔχωμ' ἑσπερίδα εἰς τοῦ φιλιτάτου μουσικοῦ βαρβιτιστοῦ Γουίδα.

— Ὁ βασιλεὺς ἀντιπροχθὲς κατήλθ' ἐκ Δεκελείας.
— Παντοῦ γιὰ τὴν Καμάριζα ἀκούεις ὁμιλίας,
— Τὸ τ ρ α π ε ζ ᾶ κ ι ἀρχισε κ' αὐτὸ νὰ ξεθυμαίνῃ.
— Ὁ Μέγας Δοῦξ πρὸ ἡμερῶν εἰς τὰς Ἀθήνας μένει.
— Ὁ Σόμερβιλ κ' τὸν Π ᾶ ρ ν α σ σ ὁ διὰ διερωτηνέως διδάσκει περὶ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ πάντων βασιλέως.

— Συλλήψεις Λοιδωρικιωτῶν συμβαίνουν καθ' ἡμέραν.
— Καινούργια διαζύγια ὡς τὴν ὑψηλὴν μας σφαῖραν.
— Ἀφίκετο Κατσικαπῆς, ὁ βουλευτὴς Δωρίδος.
— Ἐρχονται κ' ἄλλοι βουλευτὰ πρὸς χάριν τῆς πατρίδος.
— Ὁ Καρβελᾶς ὡς πρόξενος ἐπῆγε ὡς τὴν Κατάνη.
— Αὐτὰ καὶ σᾶς ἀσπάζομαι, καὶ τέλος πάντων φθάνει.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Πρὸς τὸ φωτογραφεῖο κοντὰ τοῦ Μωραῖτη καὶ λίγο παραπάνω δευτέρου τρίτου σπῆτι, κεῖται τὸ μαγαζεῖον τῶν φίλων Ἀντωνάκη, ποὺ φτελάνουν τὴ μ π ο υ γ ᾶ τ σ α θαρρεῖς μὲ καϊμάκι. Τρέξατε λοιπὸν ὅλοι, ἀγαπητοὶ φραγάδες, κ' ἀρπάξετε μ π ο υ γ ᾶ τ σ α, γλυκὰ καὶ λουκουμάδες.

Ὡς τῶν Φι ν ο π ο ῦ λ ὶ ὶ τὸ γνωστὸν κατάστημα ἐκεῖνο ἕνα κρασί δύο ἑτῶν μὲ θάρρος σᾶς συστήνω· τόσο φτηνὸ, ποὺ ἂν τὸ πᾶ δὲν θὲ νὰ τὸ πιστεύσῃς. λεπτὰ ἑξήντα ἡ ὀκτὶ... μοναδικὴ ἡ γεύσις.

Σ ᾶ ν μ α σ ε λ ᾶ ῖ ν καὶ κ α μ α ρ π ῆ ρ καὶ ν ᾶ σ α τ ῆ λ κ' ἄλλα διάφορα τυριά, ποὺ λένουνε ὅτ' ὁ στόμα, [ἀκόμα] ἦγον ῥ ο κ φ ὁ ρ καὶ σ ῆ ν ε ρ ὁ β ῆ , πρὸς ταῦτοις δὲ καὶ στρεῖ, [ἔδω] ὥστε νὰ τρώτε λέγοντας «νὰ φέρε μᾶς τὰ ἴδια», εἰς τῆς Ε ἑ ὁ ῶ π ῆ ς, κύριοι, τὸ Restaurant θὰ ῥοῖτε, κ' ἀπὸ τὴν περιποίησιν θὰ ἐνθουσιασθῆτε. Ὡς πρὸς τὰ ἄλλα φαγητὰ γνωστὰταυτὸν τυγχάνει εἰς ὁ Ζ α μ ῆ ς κύριος κ' αὐτὸ θαρρῶ σᾶς φθάνει.

Εἰς τοῦ Τ α μ π α κ ο π ο ῦ λ ο υ ἐκεῖ τὸ μαγαζεῖ, ἔτ' ὅσα ἐκλεκτὰ του θὰ εὐθετε μαζί τῆς τελευταίας μῦδας γάντια, πολὺ ποικίλα δι' ἄνδρας καὶ γυναῖκας καὶ γιὰ τὰ δύο φύλα.

Εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἀχαρνῶν, στὴν Ἀγορὰν πλησίον τοῦ ΠΑΝΑΤΗ ΜΑΓΝΗΣΙΑΔΗ καμπρόν Κ α φ ε π ω λ ε ῖ ο ν. Συγχρόνως πῶδε καὶ καφεῖ πολὺ φιλοκοιμημένον, στὸ εἶδος τοῦ ἑταίρετον κ' εἰς ὅλους φημισμένον.

Τοῦ Ῥωμῆου μᾶς τὸ γραφεῖο—μέσα στὸ τυπογραφεῖο τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαντείων—μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενεὶ τῶν «Ἐπιφρονούντων»—νύχτα μ' ἐραστικῶν, μὲ μπακάληδες καμπόσους, —πατζατζήδες ἄλλουστόσους, μ' οὐρητοῖα σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.